

— Какво е това? — помисли си стариятъ которакъ, който лежеше на припекъ близо до дървото. — Какъвъ е този шумъ? Трѣбва да ида да видя. Стана, приближи се полекичка, скочи на дървото и чу свадата на двѣтъ птички.

Тѣ въ яростта си не можаха да го видятъ. Но изведнажъ тѣ чуха наблизко дебелъ, грубъ гласъ, който каза: „Не можете и двѣтъ да имате туй мѣсто!“

Като каза това, которакътъ сграбчи и двѣтъ птички съ прѣднитѣ си лапи.

— Туй мѣсто не е твое, — рече той на

старата кадѣнка. — Тази пролѣтъ ти закѣснѣ. Ти си свадлива птица и се биешъ. Ти не бива да живѣешъ.

И той я изеде.

— Мѣстото не е твое, — обърна се той къмъ по-младата. — Знаешъ ли, старата кадѣнка лани тукъ живѣеше. Ти не почитаешъ по-старитѣ и не бива да живѣешъ.

Которакътъ изеде и нея.

Тогазъ той слѣзе отъ дървото и се изтегна на припекъ.

— Най-послѣ свърши се, — си каза той.

Отъ английски прѣведе: Ст. Костовъ.

ЛИСИЦА И ЗАЯКЪ.

(Приказка — за дѣца)

Веднажъ кума лиса, като се разхождала, видѣла единъ плашливъ заякъ.

— Трѣбва да ти е много мжно, че никой не се бои отъ тебе, — рекла тя

— Ба! — отвърналъ заякътъ — пкъ кой ли се бои отъ тебе?

— Всѣки се бои отъ мене, — казала кума лиса. — Ти виждашъ, каква дълга опашка имамъ, че хората, като ме видятъ отъ далечъ, мислятъ ме за влкъ и бѣгатъ, колкото имъ крака държатъ. А отъ тебе никой не бѣга.

— Да питаме, — рекълъ заякътъ, — ще ти докажа, че и отъ мене се боятъ.

Тѣ затичали, докато дошли до едно стадо овце, което почивало задъ една ограда. Изведнажъ заякътъ скочилъ всрѣдъ тѣхъ.

Овцетѣ така се уплашили, че отишли, та се не видѣли.

— Наистина, азъ никога не бихъ си помислила, че ти можешъ да направишъ това, — рекла очудено лисицата.

Заякътъ се засмѣлъ отъ радостъ и се засмѣлъ така, че му се разцѣпила горната устна.

Затова зайцитѣ и

днесъ още иматъ раздвоена устна.

Отъ англ. прѣведе: Ст. К-въ.

